

DE TIJD OP ZONDAG

HET BOEK JONAS,

door

HENRI BRUNING.

Dit boek verhaalt van Gods Liefde.

Het verhaalt van Haar, die een Verworplinge was van den aanvang der tijden af tot op dezen, uwen en mijnen dag: de stille, eenzame vreemdelinge, die overal en altijd was afgewezen en overal en altijd uitgestooten, overal en altijd versmaad en verguisd met al de schatten, die zij mededroeg; van Haar, die verdwaasd van verlatenheid en liefde-verlangen alles Haar aangedaan, al haar pijnen, haar eigen grootheid ook, voorbij zal zien en vergeten, die zich gehéél en alles-van-Haar zal geven om even een breken, even een zacht branden en vragen van een menschenhart, om even het hulpeloos-tasfen van een al te moede hand, om even den weifelenden moed van een woord, dat een te vereenzaamd hart, een hart in nood uit zal spreken; van Haar, die vergeeft, zeventig maal zeven maal vergeeft en niet toorn, niet verbittert, die alleen-maar zal blijven vragen, alleen-maar zal blijven wachten, eindeloos-geduldig; die om wat genegenheid, om wat laten ijver nog te winnen, wat droeve (vernederende) levensresten alles van zich offeren zal, die, gierig en hongerig, onverzadigd en ongelaafd, niet één mogelijkheid van wat menschen-genegenheid verloren wil laten gaan.

Dit boek verhaalt van Haar, die voor altijd gedoemd werd voort te strompelen, ongelaafd, door de uitgeschrooide woestijn, door de brandende hitte van haar Liefde, een hitte, die niemand, niemand kan temperen met de schaduw-koelte zijner wederliefde, want iedere liefde is oogenblikkelijk door dien brand verteert, want alle liefde te zaam vormt nog niet de dunne schaduw-lijn van een palmboomstam.

Maar dit boek verhaalt ook, en o! hoe bovenmenscheijk schoon, van Haar, die roofzuchtig en jaloersch, niet-en-nooit meer loslaat, niet-en-nooit meer zich ontstelen laat, wat zij eenmaal zoo diep, zoo gebéél bezat.

Het verhaalt van Gods Liefde: van Haar, die Ninivé wil redden en Jonas toch volkomen voor zich behouden.

Jonas heeit zijn grooten, goeden God met een groote, onstuimige liefde liefgehad.

Jonas heeft zich gekleed in het kleed van een boegezant; Jonas heeft gebeden en gevast en boete gedaan: om de begeerlijkheid van zijn vleesch, om de zonden der menschen en om de Liefde van zijn goeden God, van Wien Mozes gezongen had:

„Toen den Allerhoogsten de heydenen bedeylde: als hy Adams kinderen van een scheidde, toen steide hy de palen der volken naer het getal der kinderen van Israël.

Maer des Heeren deel was zyn volk: Jacob was het koordeken van zyner erve.

Hy heeft hem gevonden in het woeste land, in de plaets des gronwels en der grooter wikkernisse: Hy heeft hem alom geleyd en geleerd: en bewaerd als den appel zyner oogten.

Gelyk eenen arend, die zyne jongen tot vliegen verwekt, en op hen vliegende, zoo heeft hy zyne vleugelen uytgeslagen, en hy nam hem op en droeg hem op zyne schouderen.

Den Heer is alleen zyn leydsman geweest: en daer was geen vreemde God met hem.

Hy heeft hem gesteld op een verheven land: om dat hy eten zoude der velden vruchten, en zuygen honig nyt den steen, en olie nyt den allerhardsten steen.

Jonas, de profect, was een vreemdeling onder zijn volk: Jonas heeft alleen geleefd van het Verleden, waarin een belofte beloofd was, en van de Toekomst, waarin die belofte zou worden vervuld. Hij heeft geleefd van een verwachting. Hij heeft geleefd van zijn rots-vast vertrouwen, dat eens de donkere woestheid der aarde opnieuw zou mogen opbloeien.

Jonas heeft zijn God op heel bijzondere wijze liefgehad. Want was hij het niet, die werd uitverkoren, om dat diepst-verzonken volk van Ninivé, dat volk, waarover zijn God zoozeer bekommerd was, tot den God van Israël te bekeeren; was hij het niet, die werd uitgezonden, toen de volheid der tijden van Ninivé genaderd was, toen de velden van Ninivé wit stonden voor den oogst?

Ook God moet Jonas wel bijzonder hebben liefgehad.